

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi23.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
mucadelebirligi4
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

10 TEMMUZ 2024 S.15

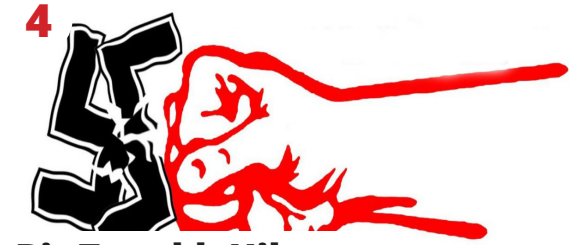

Bu Abluka Dağılacak!

Günümüz burjuva dünyasının ikiyüzlülüğünün en çarpıcı göstergesi olsa gerek. NATO, kuruluşunun 75. yıldönümü nedeniyle sosyal medya paylaşımlarında "NATO Demek Barış Demek", "NATO Demek Özgür [Bir Dünyada] Yaşamak Demek" türünden sloganlar kullanıyor! Barış!.. Kuruluşundan bugüne sayısız savaşa, darbeye, kanlı katliamlara, işkencelere sebep olmuş bir savaş örgütünün ağızda nasıl da eğreti duruyor! Kendi varlığını bile unutan bir bunağın başında bulunduğu "baş emperyalist" ülkenin başkentinde, 32 üye ülkenin "liderleri", yetmiyor, emperyalist sermayenin atanmış memurları olarak AB yöneticileri, o da yetmiyor "Asya-Pasifik bölgesindeki NATO ortakları olan Avustralya, Güney Kore, Japonya ve Yeni Zelanda" temsilcileri bir araya geliyor! Bu pek barışsever güruhun ana gündemi "Ukrayna'ya daha koordineli ve hızlı silah ulaştırmak"! Dedik ya, burjuva ikiyüzlülüğün en çarpıcı örneği karşımızda...

Geçim Olmazsa Devrim Olur

Bir Tanıdık Hikaye

Kurtuluş İçin Bize Devrim Gerek

Modern Zamanların Eğitim Anlayışı

Mücadele Sınır Tanımaz

Bu Abluka Dağılacak!

Manşet

Günümüz burjuva dünyasının ikiyüzlülüğünün en çarpıcı göstergesi olsa gerek. NATO, kuruluşunun 75. yıldönümü nedeniyle sosyal medya paylaşımlarında "NATO Demek Barış Demek", "NATO Demek Özgür [Bir Dünyada] Yaşamak Demek" türünden sloganlar kullanıyor!

Barış!.. Kuruluşundan bugüne sayısız savaşa, darbeye, kanlı katliamlara, işkencelere sebep olmuş bir savaş örgütünün ağızda nasıl da eğreti duruyor!

Kendi varlığını bile unutan bir bunağın başında bulunduğu "baş emperyalist" ülkenin başkentinde, 32 üye ülkenin "liderleri", yetmiyor, emperyalist sermayenin atanmış memurları olarak AB yöneticileri, o da yetmiyor "Asya-Pasifik bölgesindeki NATO ortakları olan Avustralya, Güney Kore, Japonya ve Yeni Zelanda" temsilcileri bir araya geliyor!

Bu pek barışsever güruhun ana gündemi "Ukrayna'ya daha koordineli ve hızlı silah ulaştırmak"! Dedik ya, burjuva ikiyüzlülüğünün en çarpıcı örneği karşımızda...

Sözüm ona "Sovyet yayılmasına karşı" kurulmuştu 1949'da. Ama aslında saldırgan olan, yayılcı olan, bu emperyalist blokun ta kendisiydi. Ki sosyalist blokun dağılmasından sonra sürekli yeni ülkeleri (eski sosyalist ülkeleri) bünyesine katarak bu yayılcılığını göstermiş oldu. 12 üye ile başladığı "yolculuk", bugün 32 ülkeye ulaşmış durumda.

Örgüt "Kuzey Atlantik" adıyla tanımlı, "icra sahası" tüm yeryüzü! Libya, Suriye ve Ukrayna'da faşist güçler doğrudan NATO tarafından finanse edildi, örgütlendi, eğitilip silahlandırıldı. Bu faşistler Ukrayna'da iktidarı ele geçirdi. İsrail siyonizminin askeri-siyasi ve finansal destekçileri, yine bu aynı NATO çatısı altındakiler.

Antikomünist bir savaş örgütü olarak, dünya emekçi halklarının ve işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için akla hayale gelmeyecek yöntemler uyguladı NATO. Bir de çıkmış utanmadan "NATO demek özgürlük ve barış demektir." diyorlar!

NATO, sosyalizme karşı kurulmuş bir polis gücüdür. Halkların devrimci hareketini bastırmak, tüm direnç noktalarını ortadan kaldırmak için, emperyalizmin dayandığı silahlı örgüttür. Sürekli genişleyip durması, en ücra köşelere kadar yayılmaya çalışması, devrimci gelişmelerden, egemenliklerinin temelden aşınmış olmasından kaynaklanıyor. Kaybediyorlar!

İşte Filistin! Soykırımı rağmen başaramadılar. Ukrayna'da dağılmanın eşiğindedir. Suriye'de yenildiler. Afganistan'dan kaçtılar. Afrika'dan adım adım kovuluyorlar. Geriliyorlar, yeniliyorlar. Bu yüzden de çok tehlikeliler. Bir imha/yıkım savaşını başlatabilecek kadar tehlikeliler hem de!

Besleme faşist çeteleriyle, askeri üslerle, çatışmalarla kuşatmaya, ablukaya almaya çalışıyorlar emekçi halkları. Dünya devrimini durdurmaya çalışıyorlar. Ama başaramayacaklar. NATO'yu da, ablukalarını da dağıtacağız!

Geçim Olmazsa Devrim Olur

Editör

Yeni bir seçim, böylece Türkiye ve Kürdistan halklarını aldatma, oyalama, düzen sınırları içinde tutma süreci için hazır kitle bekleyenleri şimdiden uarmalı: geçmişte bu lanetli rolü oynayarak burjuva sınıfın, faşist devletin ve dinci faşist iktidarın değirmenine çok su taşıdınız. Yeni bir devrimci kitle hareketi dalgasını düzen sınırları içinde tutmak için kolları sıvayan burjuvazi, burjuva muhalefeti bununla görevlendirmiş gibi.

İlk işareti vermeye başladılar. CHP Genel Başkanı Özgür Özel, partisinin Edirne İl Başkanlığı'na yaptığı ziyaret sırasında, kitlelerdeki yoksullaşmaya dikkat çekerek "geçim olmazsa seçim olur" açıklamasıyla bu işareti verdi.

Özgür Özel, emekçi sınıfların, ama özellikle de emekli kitlelerin yoksullaşmasıyla ilgili bir yığın rakam verdikten sonra, hükümetin asgari ücrete ve emekli aylıklarına zam yapmasını isteyerek şöyle dedi:

"Zamları yaparsanız sorunlar bitmez, ama hiç olmazsa birazcık geçim olur, ama geçim olmazsa hiç merak etmeyin yakında seçim olur."

Ekonomik yaşam koşullarının zorluğu altında bunalan emekçi sınıfların ve yoksul kitlelerin isyan etme, ayaklanma eğilimlerine

karşı burjuvazi her zaman alternatif olarak seçimleri gündeme getirmiştir. Haliyle, Özgür Özel'in sözlerinde burjuva politikaya dair yeni bir şey yok. İki ülkenin işçi ve emekçi kitlelerinin yaşam koşullarındaki hızlı bozulmaya karşı isyan ve ayaklanma eğilimine gireceğini tahmin ederek, şimdiden önlem almaya çalışıyor.

Burjuva cephesi böyle. Ya devrim cephesi? Asıl mesele budur. Leninistler, burjuvazinin şimdiden kitlelerin önüne "seçim" alternatifini koyma hazırlığına karşı şimdiden, "Geçim Olmazsa Devrim Olur" yanıtını veriyor ve iki ülkenin işçi sınıfına, ezilen halklarına, emekçilerine birleşik devrim yolunu gösteriyor.

Rosa Luxemburg'un sözleriyle, "Devrim dışında her şey ıvır-zıvırdır." Özgür Özel gibi bir burjuva politikacı bile, hükümetin ücretlere, maaşlara zam yapmasının sorunları bitiremeyeceğini itiraf etmek zorunda hissediyor kendisini. Ücret ve maaşlara yapılacak zammın "hiç olmazsa birazcık geçim" sağlayacağını ama sorunları bitiremeyeceğini söylüyor.

Burjuva egemenliğin bir ayağını teşkil eden, başında CHP'nin olduğu burjuva muhalefet partileri, emekçi sınıflardaki yoksullaşmanın ve bunun sonuçlarının gayet iyi farkındalar. CHP Genel

Başkanı, emekçi sınıfların ve egemen sınıfın "safra" gözüyle baktığı emeklilerin yoksullaşmasına ilişkin pek çok rakam veriyor; bu kitlelerin desteğini almak için, dinci faşist iktidara güya onların yaşam koşullarını katlanılabilir hale getirecek önerilerde bulunuyor.

Bütün bunların Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarında, yoksul kitlelerinde sahte umutlar yaratmaya dönük birer demagojiden ibaret olduğunu söylemeye gerek yok. Dinci faşist iktidarın yerine CHP ya da başında CHP'nin olduğu bir burjuva koalisyon da gelse, burjuva sınıfın egemenliği koşullarında yoksul kitleler açısından değişen bir şey olmayacak. Emekçi sınıfların koşulları, burjuva sınıf egemenliği koşullarında; tekeli kapitalist düzen altında, daima daha beter olmak zorunda.

Çünkü, sınıflı toplumlarda bir sınıftan almadan öteki sınıfa bir şey veremezsiniz. Burjuva partiler ise, burjuvaziden alıp işçi sınıfına, emekçilere vermek için iktidara getirilmezler. Tersini yapmak için, işçi sınıfı ve emekçilerden alıp burjuvaziye vermek için iktidara getirilirler. Burjuva düzenin, kapitalizmin bu şaşmaz yasasında CHP bir istisna değil.

"Geçim olmazsa" ki olmuyor ve olmayacak; burjuvazi kitleleri düzen içinde tutmak için CHP gibi burjuva partiler aracılığıyla seçime-sandığa yönlendirmeye çalışacak. CHP Genel Başkanı Özgür Özel bunun ilk işaretlerini vermeye başladı. Çünkü, emeklileri yaşamdan kovacak, açlıktan ölüme mahkum edecek; çalışan emekçileri ise açlık sınırının altına itecek ekonomi politikaları dinci faşist iktidar eliyle şiddetli ve kararlı biçimde uygulanmaya başlandı.

Burjuva sınıf, on yılların toplum ve devlet yönetme birikimine sahip bir sınıf olarak, bunun her iki ülkede de isyan ve ayaklanmalara yol açacağına farkında; hem zor önlemlerini hem de kitleleri aldatma, seçimle düzen içinde tutma önlemlerini sıkılaştırmaya başladı.

"Geçim olmazsa" ki olmayacak, o halde devrim olacak. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfına, emekçi kitlelerine, yoksul ezilen halklarına bu bilinç ve propagandayla gidilmeli. Bu düzende hiç bir biçimde ve hiç bir burjuva iktidar altında emekçi sınıflar, yoksul ezilen halklar için kurtuluş yok! Birakalım kurtuluşu, yaşam koşullarının bir parça olsun iyiye gitme şansı bile yok. Ne seçimler, ne sandıklar ne de parlamento ile bu durum değiştirilebilir.

Fransa'daki seçim sonuçlarıyla umutları canlanan sosyal reformist ve uzlaşmacı partiler, bir kez daha kitlelere sandık-seçim çağrısı yaparak onları oyalamaya, aldatmaya, düzen sınırları içine hapsetmeye hazırlanıyorlar. İlk işaretleri gelmeye başladı bile. Seçim-sandık henüz ufukta değilken "Tek Yol Devrim" diyenlerin seçim tarihi yaklaşınca, "ya biz öyle dedik ama şimdilik başka bir yol da varmış" demeye başladıklarını yakın geçmişten biliyoruz.

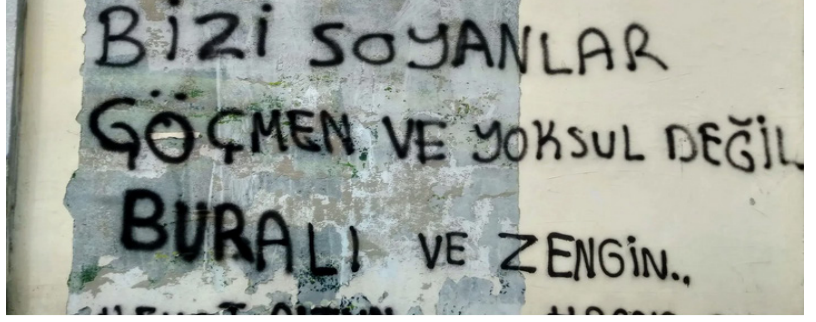
Bunlara karşı uyanıklığı bir an bile elden bırakmadan, Türkiye ve Kürdistan halklarına düzenin, iktidarın, devletin onları mahkum edeceği yoksulluğa, açlığa karşı kurtuluş için "Tek Yol Birleşik Devrim" sloganını daha çok, daha sık ve daha görülür biçimde öne çıkarmak günün acil görevidir.

Burjuva sınıf, iktidarıyla, muhalefetiyle bir ayaklanmadan korkuyor. Ayaklanma eğilimi içindeki emekçi sınıflara, yoksul kitlelere, emeklilere kurtuluş çaresi olarak devrimin yolunu gösterelim.

Burjuva muhalefet partilerine devrimci komünistlerin yanıtı şudur:

Geçim Olmazsa Devrim Olacak!

İşçi Ve Emekçilerin Düşmanı Buralı Ve Zenginlerdir Göçmen Emekçiler Değil

Emeğin Gücü Genç İşçi ve Çırac Komitesi'nin göçmen emekçiler için bir açıklama yayınlayarak, "Göçmen emekçileri yoksulluğumuzdan, birlikte çalıştığımız iş yerlerinden, yaşadığımız semtlerden tanıyoruz! Kışkırtılan saldırıların karşısında, göçmen emekçilerin yanındayız." dediler.

Genç İşçi ve Çırac Komitesi'nin sosyal medya üzerinden yaptığı açıklama şöyle:

Gelecek Hepimizin!

Yıllardır hayatlarımızı giderek daha çok yaşanılmaz kılan, çözülemeyen bir ekonomik kriz içerisindeyiz. Yüksek hayat pahalılığı, yoksulluk ve açlık her yanımızı sarmış durumda. İnsanlarımız artık bir ayı değil günleri nasıl geçireceğinin hesabını yapıyor. Yok yok, kara kara düşünüyor, diyelim biz ona.

Durum böyleyken bizlerin payına düşen de iç açıcı değil. Düşük ücretler ve fazla mesailerle çalışıyor, çıraklık uygulamaları ile erken yaşlarda piyasaya sunulmak için hazırlanıyoruz. Beslenmeden barınmaya en temel ihtiyaçlarımızı karşılayamıyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçiler bahsettiğimiz koşullar içerisinde yaşamlarını sürdürürken; bu topraklarda birlikte yaşadığımız göçmen emekçilere gözümüzü çevirdiğimizde ise farklı bir durum ile karşılaşmıyoruz. Aynı işlerde çalıştığımız göçmen emekçiler, insanlık dışı yaşam koşullarını şiddetlendiren başkaca durumları (kayıt dışı olmak, güvencesizlik vb.) saymazsak eğer, en iyi ihtimalle bizler kadar kötü koşullarda yaşıyorlar. Yoksul semtlerde, kimi zaman bir dairede birkaç aile birlikte kalıyor; oldukça uzun mesai saatleri ile düşük ücretlerle çalışıyorlar.

Hangi ulustan olursak olalım, yaşadığımız ekonomik kriz ve yoksulluk hepimizi kısıp almış durumda ve yeni değil. Göçmenlerin, ülkelerinde yaşanan iç savaş ve saldırılar sonucunda yaşadıkları yeri terk etmek zorunda bırakılmaları, gittikleri yerlerde; ucuz iş gücü kaynağı olmalarına, sömürünün en sert biçimlerini yaşamalarına sebep oldu, olmaya devam ediyor. Fakat göç ettikleri ülkelerin ekonomik krizde olmalarının sebebi değil.

Öyle ki, krizin bir türlü çözülemediği ülkelerin ekonomisi için göçmen işçi; yönetenler ve patronlar için yerli işçiyi daha düşük ücretlerle çalışmaya ikna edecek bir araç olarak kullanılmakla birlikte; İşçi ve emekçilerin mücadelesi yükseldiğinde ise, şovenizmle-göçmen düşmanlığı politikaları ile mücadelenin birliğini ve hedefini saptırmak için başvurulan bir araç olarak kullanılıyor.

Çok açık söylüyoruz; işçi ve emekçilerin düşmanı buralı ve zenginlerdir; göçmen emekçiler değil. Kaldı ki devlet kademelerinde bulunan kişiler: "Suriyeli mülteciler olmasaydı ekonomimiz dururdu." diyerek bunu açıkça itiraf ediyorlar.

Tüm bunların üzerine; Kayseri'de başlayarak illere yayılan ve göçmen düşmanlığı ile kışkırtılan saldırılar, işçi sınıfı ve emekçilerin bizleri soyanlara, yönetenlere karşı mücadelesini geri düşürmek, parçalamak için organize edilmektedir.

Yaşanan ve yaşanabilecek her türlü kışkırtma ve saldırının karşısında, göçmen emekçilerin yanındayız. Şimdi tüm uluslardan işçi ve emekçilerin birlikte mücadelesini örmenin, insanca bir yaşam için mücadeleyi yükseltmenin zamanı!

Gelecek bizim, hepimizin!

Emeğin Gücü Sermayeyi Yenecek!

Bir Tanıdık Hikaye

Kenan Kızıl

Birinci dünya savaşından sonra Viyana puplarında dolaşan bir serseri vardı. Serserinin ağzı iyi laf yapıyordu. Savaşın mahvettiği yurdunun bahtsız kaderine ağlıyor, etrafında kendisi gibi insanları topluyordu. Alman ırkını yüceltiyor, hatta kusursuz antik dönem atletlerinin tiplerine benzer tarifler yapıyor, o ari ırkın kafatası ölçülerini bile ortaya koyuyordu. Garip ama bu banal vatan millet edebiyatı tutarken kimse, bu cılız esmer, tipsiz ve ayyaş serserinin tarif ettiği o ari ırka benzemediğini sorgulamadı. Tıpkı Ziya Gökalp'de olduğu gibi, Diyarbakırlı bir Kürt, Türk milliyetçiliğinin alfabetini yazmıştı. Bir kural mı bilinmez, bazı kötü hikayelerin girişi acayip benzer.

Evet, o bir ayyaş, bir serseri olabilirdi ama, Alman burjuvazisinin tam aradığı kan buydu. Birden bire kutsal bir ölküye dönüştürüldü bu berbat hikaye. Milliyetçi marşlar yazılıyor, yürüyüşler yapılıyor, kendilerinden olmayanlara karşı nefret kusuluyordu. Ari ırktan olanlar olmayanları buluyor, tespit ediyor ve uygun anın gelmesini bekliyordu.

Çok geçmedi, aradıkları bu fırsat onlara altın tepside sunuldu. Seçimleri kaybetmesine rağmen Alman burjuvazisi iktidarı Nazilere vermekte hiç tereddüt etmedi. Artık her şey hazırды. İlk hedef komünistlerdi. Bu densizler, sınırların ve sınıfların olmadığı bir dünya için çarpışıyorlardı ve ari ırk için

tehlikeliydiler. Her zamanki gibi ilk kurbanlar komünistler oldu.

Artık başlamıştı katliamlar zinciri. Milliyetçilik naraları atıldı ve yoksullara yoksulluğun sebebinin Çingeneler ve Yahudiler olduğunu söylediler. Zaten ari ırktan değildiler. İnandırdılar milyonları. İnsanlar yabancı dediklerine karşı hareket geçmekte ve onlara hayatı zehretmekte hiç gecikmedi. Onlara ait işyerleri taşa tutuldu yağmalamalar aldı başını gitti. Yetmedi evlerine girdiler, çocuklarının önünde anne babaları dövdüler. Alman olmamak suçtu, Alman olmaksızın her türlü suç işlemeye hakkını veriyordu. Yukarı, yukarı, gamalı haç daha yukarı. Başkalarını öldüren ve kendi sırtından geçinen Alman burjuvazisini hiç hesaba katmadan, celladına uşaklık eden milliyetçilik, masumların oluk oluk kanını akıtmakta hiçbir çekince görmedi.

Almanlar askere yazılıyor ve Nazi selamına duruyorken, komşu ülke halkları gamalı haçın altında can veriyordu. Polonyalılar ölmeliydi, Çekler, Slavlar, Ruslar, Fransızlar... çünkü ari ırktan değildiler. Dahası führer bir dünya imparatorluğu istiyordu. Bu onun doğal hakkıydı. Dünya, Alman ırkının malıydı, Alman ırkı üstün bir ırktı. Diğer tüm halklar yok olmalıydı.

Bu size, bize tanıdık gelmiyor mu?

Dürüst olalım sadece gamalı haç yok. Geriye kalan faşist ku-

durganlık aynı. Marşlarla girilen evler burada var mı, yok mu?

Sokaklarda yabancı avı yapılıyor mu? Kapılar kırılmıyor mu, şu sosyal medyadaki ırkçı linçle buldukları her yere gamalı haç çekenlerin arasındaki fark nedir? Şimdi şöyle denecektir. Biz böyle değiliz. Peki, yapılanların aynılığı ne olacak? Bunlar zor sorular değil, cevapları da basit.

Hikayemize devam edersek. Gamalı haçın altında fatihler fetihlerine devam etti ve bedelini masum milyonlar canlarıyla ödedi. Ta ki Alman tankları ve panzer tümenleri, Moskova önünde ölümle tanışmaya kadar. Gerisi rezil bir yok oluştu. Führer yani bir zamanlar Viyana puplarının müdavimi serseri, kendi iğrenç beynine bir mermi sıkarken, bir zamanlar onun için nara atanlar ihanet için yarışır olmuşlardı.

Sonu hariç, hikaye şimdiye kadar aynı. Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar bizim diyenlerle, Polonya'yı yakıp yıkanlarla, Afrin'i işgal edenler arasında benzerlik dikkat çekici değil mi? Kamplarda insan yakanlarla, insanları sabun yaparak o sabunla temizlenmeye çalışanlarla, kurbanından önce ölmüş bu grupla, sokaklarda Suriyelilere işkence yapanlar özde aynı bataklığın ürünü değil mi.

Kimse kendini kandıramaz, O serserinin peşinden giderek Alman burjuvazisi için savaşan o ari ırk şimdi nerede, nerede gamalı haç göğsüne takıp gururla yürüyen budala nerede. Bir çukurda çürüdü gitti. Kurbanları kaybetti, ama onlar da kazanamadılar. Kim kazandı? Tabi ki Alman burjuvaları. Alman gençleri mevzilerde yok olurken, burjuvalar çoktan varlıklarını bine katlamıştı. İşte o görkemli milliyetçiliğin sonucu... Bugün aynı yolu tutanları bekleyen son bu. Bu berbat hikayeden mutlu bir son umut edenler, bu yolu yürümeye başladıkları an bu şans yitirdiler. Bu ırkçı tantana her gün daha fazla ruhlarını öldürecek ve o an geldiğinde zaten çoktan öldüklerini fark edecekler.

Evet, bu hikaye tanıdık. Bu bataklıkta gül yetişmiyor. Baki olan çürümüşlüğün iğrenç kokusu...

Çocukları Çalışma Kamplarına Gönderen Yönetmelik

Serpil Ünal

Yaklaşık bir yıldır, çocuk ve genç işçilerin ard arda iş cinayetlerinde katledilmeleri gündeme gelirken, bu konuda önlem alınması bir yana, devlet geçen hafta yaptığı yönetmelik değişikliğiyle sermayeye altın tepside ucuz iş gücü sundu.

Geçtiğimiz Eylül ayından bu yana çocuk işçi ve genç işçi cinayetlerinde dikkat çeken bir artış ortaya çıktı. Çocuk ve genç işçilerin iş cinayetlerinde yaşamını yitirmesi çocuk-geç işçilik, çıraklık eğitimi, MESEM projesinin de emek cephesinde bir nebze de olsa tartışılmasına çocuk-geç işçilerin iş cinayetlerinde katledilmelerine karşı tepkilere neden oldu.

Koç Holding'in "Meslek lisesi memleket meselesi" dediği, çıraklık eğitimi adı altında başlayan ve çocuk-geç işçilerin 1 gün okula gidip 4 gün fabrika ya da atölyede ağır şartlarda çalıştırılması demek olan MESEM uygulaması, sermayenin iştahını öylesine kabarttı ki, 9 çocuk işçinin iş cinayetinde katledilmesine rağmen, İstanbul Ticaret Odası Başkanı Şekib Avdagiç, bir söyleşide "Memnun olduğumuz çocuk işçilere daha fazla ödeme yapalım. Prim, vergi de öderiz, yeter ki daha çok çocuk çalışsın" diyerek patronların daha fazla çocuk işçi çalıştırabilmek için yasal düzenleme istediklerini belirtti.

Sanayide "ara eleman sorunu"na çözüm olarak "yabancı işçi istihdamı" tartışmasından ziyade "içeriye" bakılmasını öneren Avdagiç, hedeflerinin "ne eğitimde ne istihdamda olan 3 milyon genç" olması gerektiğini söyledi.

Ne eğitimde ne istihdamda olan 3 milyon genç demek, ücretini devletin ödediği kölece çalıştırılacak yüz binlerce ucuz iş gücü ve elbette ki sermayenin kârını bir o kadar katlaması demek.

Elbette ki sermayenin bu talebi karşılıksız bırakılmadı ve Milli Eğitim Bakanlığı, "Kurum Açma, Kapatma ve Ad Verme Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik"i, 28 Mayıs'ta Resmi Gazete'de yayınlanarak, sermaye sahiplerine fabrikalarda okul açma imkanı tanıdı.

Resmi Gazetede yer alan değişiklikte Madde4- Aynı Yönetmeliğin 5. maddesine aşağıdaki fıkralar eklenmiştir:

"(4) İş birliği protokolleri kapsa-

mında kurum, kuruluş ve işletmelere ait bina, fabrika veya tesisler ile organize sanayi bölgeleri, Ar-Ge ve üretim merkezleri içinde Bakanlıkça belirlenen fiziki şartları sağlaması koşuluyla örgün veya yaygın eğitim kurumu açılabilir.

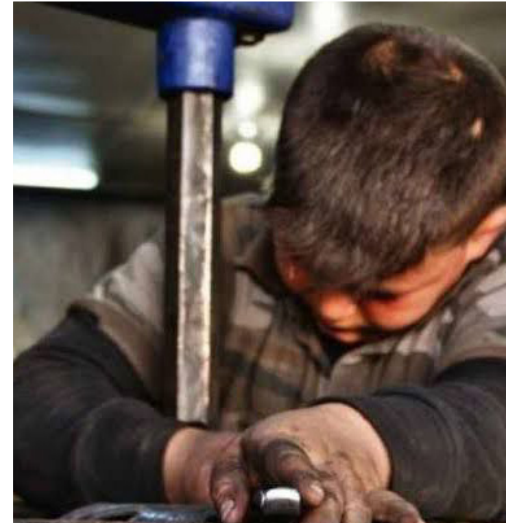
(5) Okul/kurumların herhangi bir sebeple başka binaya taşınma işlemleri, gerekçelerinin detaylı bir şekilde yer aldığı inceleme raporu doğrultusunda valiliğin teklifi üzerine Bakanlık onayıyla yapılır" ifadesi yer alıyor.

Emekçi çocuklarının bilimsel, parasız, nitelikli eğitime ulaşmasının gittikçe imkansızlaşması, gelecek kaygısı, çocukların ve elbetteki ailelerin, çıraklık eğitimi adıyla göz boyayan MESEM vb projelerine yönelmesini getiriyor.

Çocuklar da aileler de MESEM vb projeler ile çocuğun okurken bir meslek sahibi olabileceğini düşünüyor.

17 yaşında olan Beyzanur Hatmorioğlu, 14 yaşındaki Arda Tonbul, 17 yaşındaki Alperen Enes Ural, 17 yaşındaki Murat Can Eryılmaz, 17 yaşındaki lise öğrencisi Ömer Çakar da okula giderken bir mesleği öğrenmek ve gelecekte işsiz kalma kaygısı yaşamamak için MESEM'i tercih etmişti. Meslek edinmek isterken sermayenin acımasız çalışma koşullarında katledildiler.

MESEM bir mesleki eğitim projesi değil, çocukları eğitimden koparan, haftanın bir günü okula gidip 4 gün ağır şartlarda çalıştırıldıkları sermayeye ucuz işgücü sağlama projesi.

Milli Eğitim Bakanlığı yönetmelikte yaptığı değişiklikle sermaye sahiplerine qfabrikalarda okul açma olanağı vererek çocukların resmen çalışma kamplarına kapatılmasının yolunu açtı.

MESEM bir mesleki eğitim merkezi değil, yönetmelikte yapılan değişiklikle çok kısa zamanda çocuk-geç işçi öğütme merkezi olacak!

Sermaye için "meslek lisesi memleket meselesi" olan MESEM vb projeler, OSB'lerde, fabrikalarda okul açılması demek, yüz binlerce emekçi yoksul çocuğun-gencin bu kamplara kapatılması, en güvencesiz koşullarda ölesiye çalıştırılması demek.

Ve eğer buna karşı bir mücadele geliştirilenezse MESEM'ler sermayenin değil onlarcasının iş cinayetinde katledilmesi, yüzlercesinin yaralanması, sakatlanması, çocuk yaşta meslek hastalıklarına yakalanması nedeniyle binlerce emekçi yoksul ailenin meselesi haline gelecek...

Kurtuluş İçin Bize Devrim Gerek

Bütün işçiler, çalışan ve işsiz emekçiler, emekliler, Kürt halkı; kısacası, bir avuç sömürücü dışında kalan herkes bu cehennem hayatından kurtuluşun yolunu arıyor. Bu düzen ve onun bekçileri bu hayatı Türkiye ve Kürdistan halkları için cehenneme çevirdiler.

Bize, hepimize bu cehennem hayatından bir çıkış yolu gerek.

İktidar ve faşist devlet, kendi iktidarlarını, burjuva sınıfın egemenliğini sağlamlaştıracak önerileri bize çıkış yolu olarak gösteriyorlar. Yeni anayasa yapalım; bununla hayatınız daha kolaylaşacak, daha rahat olacaksınız diyorlar. Oysa bu düzende anayasa, güçlü kimse onu korur. Ezenin ezene daha fazla ezmesinin yolunu açar ve ezene korur, ezileni, sömürüleni değil.

Bize, ezene, zenginleri, koruyan bir anayasa değil, tam ve gerçek kurtuluş gerek.

Bu düzende, bu devlet iktidarı altında hiç bir iktidar bizi yoksulluktan, işsizlikten, baskı ve sömürüden, geleceğimizin belirsizliğinden kurtaramaz. Bu güne kadar onlarca iktidar gördük. Her gelen iktidar gidene arattı; yoksulluğumuzu katladı, hayatı daha çekilmez hale getirdi; itiraz edenleri ya zindanlara gönderdi, ya da katliam ve işkencelerden geçirdi.

Gelip giden bütün iktidarlar gibi, bu iktidar da yoksulluğumuzu artıracak önlemleri almanın, yasaları çıkarmanın peşinde. Çünkü önceki tüm iktidarlar ve gelecekteki tüm iktidarlar gibi, bu iktidar da Yoksuldan, işçiden Kürt halkından alıp zengine vermek için var. Bir sınıftan almadan başka bir sınıfa veremezsiniz. Bu iktidar yoksul sınıflardan almadan zengin sınıflara bir şey veremez. Ve bu iktidarın varlık nedeni, zengin sınıflara vermektir; zengini daha zengin etmektir. Zamlar, vergiler, ücretlerin, emekli aylıklarının; kısacası yoksul kitlelerden yana ne varsa hepsini düşük tutup üretilen zenginliği burjuvalara aktarmalarının anlamı budur.

Ama bunun için, itiraz etmeyen, biat eden, önüne konulana razı olan ve buna "şükreden" bir topluma, cahil, geri, gerici, aydınlanmamış, ortaçağın karanlığında kalan bir topluma ihtiyaçları var. Bütün okul müfredatlarını olabilecek en gerici içerikle oluşturmaları, genç beyinleri her türlü bilimsel gelişme ve aydınlanmadan uzak tutmaya çalışmaları bundandır. Cehalet ve gericilik, tarihsel

hakkının ve gücünün bilincine varmış halkların öfkesinden onları koruyan bir sığınaktır. Bu sığınağı sağlamlaştırmaya çalışıyorlar.

Bize gerçek kurtuluş yolunu gösterecek düşünen beyinler; düşünen beyinleri yetiştiren eğitim sistemi, okullar gerek.

Ne genel ne yerel seçimler; ne parlamento ne de belediyecilik bize kurtuluş imkanı sağlar. Gerçek, tam ve kesin kurtuluşa giden yola açılan kapı politik iktidarın, merkezi iktidarın iki ülke işçi sınıfı ve emekçileri tarafından ele geçirilmesidir.

Politik iktidar ya da merkezi iktidar, ancak bir devrimle ele geçirilebilir. Seçimlerle iktidarın ele geçirilebileceğini söyleyen partiler var. Bunlar, bilerek ya da bilmeyerek halkları aldatıyorlar. İktidar, ancak bir devrimle ele geçirilebilir. İktidar dışındaki her şey hiçbir şeydir. Son yerel seçimler bir kez daha bunu kanıtladı. Yerel seçimler, belediyecilik bir hiçtir; merkezi iktidar her şeydir. Merkezi iktidarın "kayyum" politikası bize bunu bir kez daha gösterdi. Bugün Hakkari belediyesi, yarın bir başka belediye; öbür gün bir başkası... Merkezi iktidar burjuvazinin, onun politik partilerinin, güçlerinin yönetiminde oldukça bundan kaçınmanın yolu yoktur. Halkların gerçek iradesi seçimlerde, sandıklarda değil, devrimlerde tecelli eder.

Kendimizi kandırmanın, boş ve anlamsız hayallere kaptırmanın

anlamı yok. Gerçek, tam ve kesin kurtuluşun yolu, birleşik devrimden; birleşik devrimle iktidarın ele geçirilmesinden, emeğin iktidarının kurulmasından geçiyor.

Kurtuluşumuz için bize devrim gerek. Bizi ancak birleşik devrim kurtarır.

Ancak böyle bir devrim iktidarı ele geçirip iki ülkenin emekçi sınıflarının eline verir; ancak böyle bir devrim bizi sömürülenlerin, faşist devletin gücünü kırarak bütün gücü, bütün toplumsal zenginliği işçi ve emekçilerin eline verir.

Karşınıza çıkan bütün parti ve örgütler, sandığa gidin, seçimlerle değiştirebilirsiniz diyorlar. Devrim ise uzak bir geleceğin sorunu diyorlar. On yılların tecrübesi, seçim-sandıkla kurtuluşun mümkün olmadığını Kürt halkına, işçi sınıfı ve tüm emekçilere öğretti. Gezi-Haziran halk ayaklanması ise, ayağa kalktığımızda gücümüzün önünde kimsenin duramayacağını gösterdi hepimize.

Kaç kez yaptık, yine yapabiliriz, yine hep birlikte ayağa kalkar, tam, kesin ve gerçek kurtuluşa giden yolun kapısını açabiliriz; politik iktidarı kendi ellerimize alabiliriz. İşte Kenya emekçi sınıfları ve devrimci gençliği... Sömürücü bir sınıfın iktidarına nasıl diz çökertileceğinin örneğini veriyorlar. Biz de yapabiliriz ve yapmalıyız.

Bize devrim gerek! Bizi sadece ve sadece bir devrim kurtarır.

Mücadele Birliği Platformu

Düzen Çöküyor!

Taylan Işık

Antalya'nın Serik ilçesinde üç genç, Suriye'den gelmişler. Her şeyden habersiz, sokakta yürürken "yerli ve milli" üç ırkçı motosikletlerinden iniyorlar ve gençleri bıçaklamaya başlıyorlar. Gençlerden on yedi yaşında olanı oracıkta son nefesini veriyor. Diğer iki genç ağır yaralı biçimde hastaneye kaldırılıyorlar. Hayata tutunabilecekler mi, bilinmiyor.

Serik ilçesi, daha önce de Kürdistan'dan gelen mevsimlik işçilerin ırkçı saldırıya uğradıkları bir yerdir. Rastlantı sayamayız... rastlantı değil. Motosikletli ırkçı faşistlerin, Suriyeli gençleri görüp motosikletlerinden inmeleri ve cinayeti işlemeleri de rastlantı değildir. Planlı olduğundan şüphe edilmemeli.

Bu bir devlet organizasyonu- dur. Kayseri'de başlayıp Urfa, Antep, Hatay, Bursa, Konya ve daha bilmediğimiz başka il ve ilçelere yayılan pogrom denemesi, spontane gelişen bir hareket değil, olamaz. Faşist devlet bu konuda oldukça deneyimlidir. 1945'te Tan matbaasının yakılmasından tutalım, 6-7 Eylül 1955 İstanbul'da Rumlara karşı girişilen tehcir ettirme, mallarına çökme amaçlı provokasyon, devletin bu konudaki bilgi ve tecrübesine birer örnektir.

Henüz ne Maraş katliamından ne Sivas katliamından ne Gazi-Ümraniye katliamlarından ne 1 Mayıs 1977 katliamından ne de Kanlı Pazar'dan söz etmiş durumdayız. Faşist devletin katliamlar listesi böyle uzayıp gider.

Burada dikkat çeken nokta şu: Bu katliamlarda olaylar, aynı fitile bağlı patlayıcılar gibi birbiri ardından ve çok kısa bir süre içinde il ve ilçelere yayılıyor. Son pogrom girişiminde de böyle oldu. Kayseri'de başlayan katliam girişimi bir günlük ara bile olmadan il ve ilçelere yayıldı. Nedir bu il ve ilçeleri hemen hemen aynı zaman diliminde ayağa kaldıran güç?

Çok açık. Bu, il ve ilçelerdeki valilik, kaymakamlık, il ve ilçe emniyet müdürlükleri, il ve ilçe alay komutanlıkları ve tabii ki bunlarla sıkı bağ içindeki sivil faşist hareket.

Öyle ise, şimdi, burjuva basında, sosyal medyada yayılmaya çalışılan; liberallerin, sosyal reformist ve uzlaşmacıların bilerek ya da bilmeyerek katıldıkları, en azından suskunlukla geçiştirdikleri önemli noktaya gelebiliriz.

Kayseri'de başlayıp Antalya Serik'te on yedi yaşındaki Suriyeli gencin katledilmesiyle şimdilik "zirve" noktasını bulan olaylar dizisinden hemen önce, Suriye'deki dinci faşist çeteler faşist devlete karşı silahlı bir isyan hareketine girişmişlerdi. Burjuva basın ve devlet kontrolündeki sosyal medyada çıkan haber ve yorumlara bakarsanız Suriye'deki çete isyanı Kayseri ve diğer illerdeki saldırılar nedeniyle çıkmıştı.

Burada bir "düzeltme" gerekiyor. Çünkü meselenin bu şekilde konuluğu, gerçeğin ters yüz edilmesidir. Gerçek bunun tam tersidir. Kayseri ve devamındaki il ve ilçelerde örgütlenen katliam girişimleri, Suriye'de çetelerin faşist devlete karşı isyanlarına verilmiş bir yanıtı. Dinci faşist çetelerin silahlı isyanı, Erdoğan'ın Esad'la "barış" mesajlarına karşı başlamıştı ve Kayseri olaylarından birkaç gün önce başlamıştı. Çetelerin gösteriler biçiminde başlayan tepkileri silahlı isyan biçimine dönüşmeye başlayınca faşist devlet emrindeki güçleri önce Kayseri'de harekete geçirdi; arkasından olaylar hızla diğer il ve ilçelere yayıldı.

Buradan ne gibi sonuçlar çıkarmalı? Akla gelebilecek ilk sonuç, faşist devletin Suriyeli "mülteciler"i bir rehine olarak elinde tuttuğudur. Tıpkı devrimci tutsakları zindanlarda elde tutulması gereken rehinelere olarak gördüğü gibi. Başlı sıkıştığı,

düzeni tehdit altında gördüğü her seferinde yaptığı ilk iş "Suriyeli mülteciler"i hedef tahtasına koymaktır. Bu konuda dinci faşist iktidardan CHP gibi tüm burjuva partilere kadar bütün düzen güçlerinin uyum içinde olduğunun altını çizmek lazım.

İkinci sonuç, birinciyle bağlantı içinde, faşist devlet ve dinci faşist iktidar, kitle desteğinin dağılma ya da erime belirtileri gösterdiğinde, faşist kitleyi konsolide etmek, motive etmek ve belli bir "düşman" etrafında birleştirmek için yine "Suriyeli mülteciler"i hedef tahtasına oturtmaktadır. Bu "mesele" etrafında sosyal şovenizm rüzgarına kapılmayan ya da en azından boyun eğmeyen bir liberal, bir sosyal reformist parti dahi bulmak zor. İrkçı-faşist partilerin Türkiye ve Kürdistan halklarını nasıl kışkırttıklarını biliyor, görüyoruz. CHP ve ırkçı-faşist partilerin dinci faşist iktidar partilerinden ayrıldıkları nokta, "sorunun" sorumluluğunun kimde olduğu konusudur; başka bir şey değil.

Üçüncü sonuç, dinci faşist iktidar, işgal ettiği Suriye-Rojava topraklarında kalıcı olabilmek amacıyla Suriye Hükümetiyle yürütmek istediği görüşmelerde "Suriyeli mülteciler"i, zamanı geldiğinde masaya sürülecek bir koz olarak elinde bulundurmaktadır.

Burada, Avrupalı emperyalistlerden mültecilere bakım-yardım adı altında sızdırdığı milyarlarca euroya değinme gereği duymuyoruz. Ya da ucuz işgücü olarak kullanılan Suriyeli emekçilerden sızdırılan artı-değerin büyüklüğü; bu ucuz emeğin emek piyasası üzerinde yarattığı baskı, işçi sınıfı hareketi içinde yol açtığı sorunlar vb. vb. üzerinde durmuyoruz. İnan Çelik yoldaş, sorunun bu yanı üzerinde son derece aydınlatıcı biçimde durmuş.

Dinci faşist iktidarın ve faşist devletin politikaları iflas etmiştir. Patlak bisiklet lastiği gibi, her dönüşte hava kaçırmaktadır. Hangi yöne adım atmak istese büyük toplumsal olaylara, kitle gösterilerine, isyan ve ayaklanmalara neden oluyor. Kendi eliyle yarattığı dinci faşist çetelerin silahlarını faşist devlete, dinci faşist iktidara çevirmeye başlamaları budur.

Ekonomik ve politik krizin daha da derinleşeceği önümüzdeki süreçte devrimci kitle eylemlerine, isyan ve ayaklanmalara hazırlanmalıyız.

Modern Zamanların Eğitim Anlayışı

“Öğretmen” ünvanı taşıyan kişilere bizim toplumda çok değer verilir. Öğretmenlik de kutsal bir meslek addedilir.

Bir çok insan sırf öğretmen olduğu, bu ünvanı taşıdığı için kıymetli görülür. “Her öğretmen bir alimdir.” zannedenler vardır.

Her unvan bir değer taşır elbette ancak o ünvanı taşıyan herkes değere de haiz olamıyor.

Hepsi birer Mahmut Hoca değil yani.

Alın size yaşanmış bir örnek:

F tipi zindanda tutsağım. Bu yıl Açıköğretim Fakültesi’nde Sosyoloji bölümüne yazıldım.

Ders dökümanlarını üniversitenin kendi öğretim üyeleri hazırlamış. Konular daha iyi anlaşılсын diye bazı filmlerden örnekler veriliyor ve o filmlerin izlenmesi öğrenciye tavsiye ediliyor.

Fakat yaşadığım ilkel koşullarda internet olmadığı için bu filmleri kendi imkanlarımla izleme şansım da bulunmuyor.

Cezaevlerinde kapalı devre TV sistemi kuruludur. Bu sistemde idarecilerin internetten alınan video ve filmler yayınlama olanakları bulunuyor.

Nitekim kendi ideolojik propagandaları söz konusu olduğunda bunu yapıyorlar.

Ben de ders notlarında önerilen filmlerden birisi olan “Modern Zamanlar”ın internetten alınarak bu sistemde

yayınlanmasını istedim.

Konuyu Eğitim Birimi memuruna açtığımda ilk tepkisi şu oldu: “Ama idare kanalından yayınlarsak herkes izler!”

E, izlesin; ne çıkar? Fakat mantık şöyle çalışıyor: “Her şey yasaktır; sadece izin verilen şeyler serbesttir. O yüzden hiç kimseye en ufak bir serbestlik tanımamak gerekir.

Sonra resmi olarak talep ettim.

Cezaevinin Eğitim Birimi memurları üniversiteye bir e-posta göndermişler ve demişler ki “Sınavda bu filmlerden soru gelecek mi?”

Üniversitenin memurları da haliyle soruyu cevaplamışlar:

“Filmler izlenmek zorunda değildir. Ders materyalinde bulunmayan bilgilerden öğrenci sorumlu değildir.” Bu cümleleri e-postadan birebir aktarıyorum. Elimde belgesi var.

Bu e-posta dayanak yapılarına talebim reddedildi.

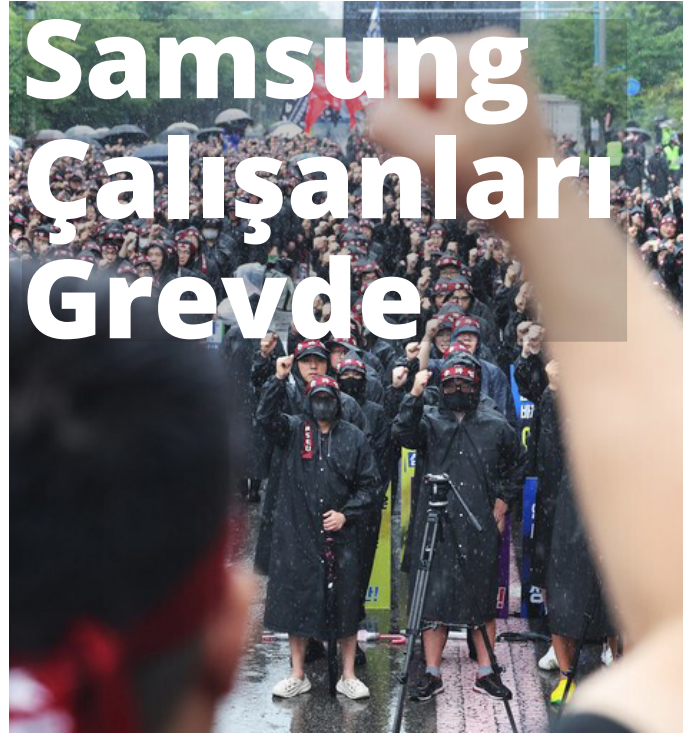
Mantıksal işleyiş şöyle: “Sınavda çıkmayacaksa öğrenmeye gerek yok.”, “Amaç öğrencinin konuları en iyi şekilde kavrayıp iyi bir sosyolog olması değil, sınavı geçmesi.”

Cezaevi öğretmeninin beni ikna etmek için uğraşırken, Charlie Chaplin’in “Modern Zamanlar” filmi için kurduğu şu cümle ise efsaneydi: “Zaten film sessiz. Ne yapacaksın ki.”

Şimdi anlıyor musunuz; memleket neden bu halde...

Devrimci Bir Tutsak

Samsung Çalışanları Grevde

Güney Kore’nin teknoloji devi Samsung’da çalışan 6 bin 500’den fazla işçi, daha adil maaş talebiyle 8 Temmuz’dan itibaren 3 günlük greve çıktı.

Şirket yönetimi ve sendika Ocak ayından bu yana görüşmelerini sürdürüyor. Şirket %5,1’lik maaş artışı önerirken, sendika reddetti. İşçilerin talepleri arasında yıllık izin bir gün artırılması da bulunuyor.

Sendika işçilere ödenen prim hesaplamalarının, şirketin işletme kârından sermaye maliyeti düşülerek yapılmasının adaletsiz olduğunu savunurken, Samsung bu yıl Nisan-Haziran aylarındaki karlarının, geçen seneye oranla 15 kat arttığını açıklamıştı.

Greve katılan işçiler Samsung’un Seul’un Hwaseong bölgesindeki genel merkezinde toplanarak bir gösteri yaptı.

Greve çıkan Ulusal Samsung Elektronik Sendikası’nın (NSEU) üye sayısı yaklaşık 30 bin. Bu sayı, Samsung’un Güney Kore’deki işçi sayısının dörtte biri. Ancak bu greve, çoğunluğu üretim sahaları ve ürün geliştirme departmanında çalışan yaklaşık 6 bin 540 işçi katılıyor. Uzmanlar, katılımın düşük olması ve otomatik üretim nedeniyle grevin fazla bir etkisi olmayacağını söylerken, Sendika da talepleri karşılanmazsa yeniden greve gideceklerini söylüyor.

Sendika başkanı Son Woo-mok, henüz beş yıl önce kurulmuş olduklarını ve üyeleri eğitmeye yetecek kadar zamanları olmadığını söyledi ve genç bir sendika oldukları için katılımın düşük olmasının normal olduğunu açıkladı.

Zafer Savaşanlarla Gelecek!

Ömrüne koca bir mücadele sığdırmış, İplik-İş Sendikasının kurucusu, yoldaşımız Osman Karatop'u 5 yıl önce, 8 Temmuz 2019 günü sonsuzluğa uğurladık.

Adana-Antep hattında geçen 76 yıllık yaşam mücadelesinde gençlik yıllarından buyana yaşamını işçi sınıfının mücadelesine adanmış işçi yoldaşımızı hep yumruğu havada şiir okurken, sloganlarını atarken anımsıyoruz. Osman yoldaşın işçi sınıfı içerisinde verdiği mücadeleyi zafere ulaştırmak için devrimci mücadeleyi yükselteceğiz.

2012 yılında İzmir'de, 13 Mart Savaşçıların idamlarının 30. yılında düzenlenen mitingde Osman Karatop'un yaptığı konuşmasını paylaşıyoruz:

"Devrim bizim biz devrimiz şiarını haykıran Denizlerimizin yarattığı, Devrimci Öğrenci Birli-

ğinin genç savaşçıları, Denizlerin, Sinanların yılmayan yoldaşları, Dostlarım; Sizleri 36 yıllık örgütlü, devrimci mücadelemizin bütün şiddetiyle kucaklıyor, yüreğimdeki sevgileri sunuyorum sizlere.

Öncelikle, savaşçılarımıza yaraşır böylesi bir eylemi örgütleyenleri kutluyorum. Emeginize sağlık yoldaşlarım.

Yoldaşlarım, dostlarım bugün burada 12 Eylül faşist diktatörlüğünün bundan 30 yıl önce sefil idam sehpaları kurarak aramızdan aldığı üç komünist işçi önderi; İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konukları anmak, onları unutmadığımızı haykırmak, uğruna can verdikleri devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmek için buradayız.

Yoldaşlarım, dostlarım onlarla aynı kolektif içinde devrimci programın hayata geçmesi için mücadele etmekten duyduğum onuru

başka hiçbir şeyden duymadım. İbrahim Ethem Coşkun'u 12 Eylül öncesi iç savaşın en yoğun yaşandığı yıllarda Adana'da tanıma onurunu yaşadım. Onun her an göreve hazır duruşu, şimşek çakan kara gözleri, gözümün önünden hiç gitmiyor. Onları aramızdan alanlara isyan ediyorum. Siz de isyan edin...

Yoldaşlarım, dostlarım devrimci olmak bedel ödemeyi göze almak demektir. Biz bu günlere büyük bedeller ödeyerek geldik. Bu devrimci tarih ve bu devrimci program ki; bizi bütün sapma akımlardan farklı kılıyor, şimdi görevimiz bu devrimci programın kitleler içinde dal-budak salması için çalışmak örgütlenmek, örgütlemek görevimizdir.

Zafer savaşanlarla gelecek! Dünya Emegin olacak! Sizleri Seviyorum."

"Başlar yukarı işçi arkadaş cesaretle yürü, faşizmin kapitalizmin üstüne üstüne hayal kırıklığına umutsuzluğa asla kapılma yürü fabrikalar tarlalar, siyasi iktidar her şey emegin olacak şiarıyla yürü burjuvazinin burçlarına dikene dek şanlı kızıl bayrağı..."

Menemen ve Çiğli Belediye İşçilerinin İşten Atmalara Karşı Mücadelesi Sürüyor

AKP'li İzmir Menemen Belediye-Asi'nde 70'i belediye kadrosundan, 205'i de iştirak şirketlerden olmak üzere 275 işçi, 27 Mayıs'ta işten çıkarıldı. İşçiler Beyaz Masa tarafından 27 Mayıs'ta telefonla aranıp, evrakları olduğu ve almak için şirkete gelmeleri istendi. Şirkete giden işçiler iş akitlerinin Kod 17 ile sonlandırıldığını öğrendi.

İşten çıkarılan Menemen Belediyesi işe iade talebiyle 28 Mayıs'ta belediye binası önünde oturma eylemi başlattı. Menemen Belediye Başkanı Aydın Pehlivan'ın başkanvekili olduğu süreçte çok sayıda işçi alımı yaptığını belirten işçiler, seçim sürecinde birçok işçi alımı yapıldığını ve 4000'e ulaşan işçilerin maaşlarının ödenmesi için taşınmaz satıldığını aktardı. Seçim öncesinde maaşlarını düzenli olarak aldıklarını söyleyen işçileri, seçimi kazandıktan sonra ilk olarak ikramiyelerini alamadıklarını, ardından maaşlarının birkaç gün aksadığını, son olarak da maaş ödemelerinin bir hafta geç yapıldığını belirtti.

İşçilerden bir kısmı Belediye İş Sendikası'na üye iken baskıyla istifa ederek Hizmet İş Sendikası'na üye olmaları sağlandı. Hizmet İş Sendikası işçilerin işten atılmaları ve mücadeleyi sürdürmelerine rağmen sessizliğini koruyor.

“28 Mayıs'tan Beri Tek Muhatabımız İzmir Ve Menemen Emniyeti”

Menemen Belediyesi işçilerinin eylemi 45 gündür devam ediyor. İşçiler yaptıkları açıklamada “bütçe yok, tasarrufa gidiyoruz” denilerek işten çıkarıldıklarını, ne Belediye Başkanı Aydın Pehlivan ne de belediye yönetiminden bir açıklama yapan olmadığını, 28 Mayıs'tan bu yana tek muhataplarının İzmir ve Menemen Emniyeti olduğunu söyledi.

Seçim öncesinde “Biz bir aileyiz hiçbir işçiyi işten çıkartmayacağım” diyen Aydın Pehlivan'ın şu an “aileyiz” dediği işçileri polisle karşı karşıya bıraktığını ifade eden işçiler, “Belediye her şey için bütçe bulurken işçiler mi fazla geldi? Seçim öncesi işçi için bütçe varken seçimden sonra mı tasarruf aklınıza geldi?” diye sordu.

“Bizler ekmeğimizi kimseye seçim vaadi yaptırmayacağız. Belediye yönetimine gelen hiçbir partinin bizim ekmeğimizin üstüne basarak siyaset yapmasına izin vermeyeceğiz. Biliyoruz ki yere atılan ekmeğimizi yerden kaldırmamızın tek yolu birlik olmamızdır. Birliğimizden aldığımız güçle işimizi geri alacağız! İşçiyiz, haklıyız, hakkımız olanı istiyoruz!” diyerek kararlılıklarını dile getirdi.

Belediye binası önünde eylemi sürdüren işçiler, 4 Temmuz günü ilçede yürüyüş yapıp Menemen Belediye Meclisi toplantısına katılmak ve Belediye Başkanı Pehlivan'a seslerini duyurmak istedi. Fakat işçiler polis barikatıyla karşılaştı. Belediye meclis toplantısına katılmak isteyen işçilere polis biber gazıyla saldırdı.

İşçiler yaşanan saldırıya tepki göstererek işlerini geri alıncaya kadar

mücadeleyi sürdüreceklerini belirtti. Menemen Belediyesi 45 gündür işlerini geri alma mücadelesini sürdürüyor.

“Hiçbir İşçi Bankamatikçi Değil”

CHP'li Çiğli Belediye Başkanı Onur Emrah Yıldız, Kurban Bayramına sayılı günler kala işçi kıyımına imza attı. 10 Haziran'da 100'den fazla işçi, iş akitlerinin sona erdirildiğini cep telefonlarına gelen mesajla öğrendi. 12 Haziran'da belediye binası önünde toplanan işçilerin “Bize ekmeğ yoksa başkana da huzur yok” diyerek oturma eylemine başladı.

DİSK Genel İş Sendikası İzmir 8 Nolu Şube Başkanı Deniz Şahin Gümüştekin, 8 Temmuz günü 16.30 itibarıyla Çiğli Belediyesi'nden 125 Çibel işçisi ve 22 Çiğli Gıda işçisi olmak üzere toplamda 147 işçinin işten çıkarıldığını söyledi.

Belediye Başkanı ve yardımcılar tarafından işten çıkarılan işçilerin bankamatikçi olduğu şeklinde karalama kampanyası yürütülmesine karşı da Genel İş Sendikası İzmir 8 Nolu Şube Başkanı Deniz Şahin Gümüştekin bu 147 işçi içerisinde hamile olan, yeni doğum yapan ve raporlu olan işçiler olduğunu belirterek, “Herhangi bir gerekçe gösterilmeden hepsinin iş akitleri tek taraflı olarak fesh edilmiştir. Bu konuyla ilgili bilinçli olarak ‘Mart ayında işbaşı yapanların feshleri yapılmıştır, çıkartılanlar bankamatikçidir’ şeklinde söylentiler yayılsa da, çıkartılan işçiler arasında 6 ay, hatta 2 yıldan fazla çalışanlar da bulunmaktadır ve hiçbir çalışan bankamatikçi değildir” dedi.

DİSK/Genel-İş İzmir 8 No'lu Şube üyesi Çiğli Belediyesi işçileri, işlerine geri dönünceye kadar mücadeleyi sürdüreceklerini belirterek belediye önünde oturma eylemine devam ediyor.

Göçmenlerin sorunu, dünyanın hiçbir yerinde değişmiyor.

Dünyanın neresine gidilirse gidilsin, göçmenlerin, göçmen işçilerin yaşadıkları gerçeklik aynı. Ezilenin ezileni durumdaki göçmen işçiler yaşanan her tür sorunun müsebbibi sayılıyor ve hedef tahtasına oturtuluyorlar. Yazarımız İnan Çelik, "İrkçi Saldırıları Karşısında İşçi Sınıfının Tutumu Ne Olmalıdır?" başlıklı makalesinde Türkiye işçi sınıfı ve göçmen işçilerle ilgili bu konuya değinmişti. Fransa'da ise seçim sonrası sokağa çıkan işçi ve emekçi halklar da bu konuda cevabını Paris'teki Cumhuriyet Meydanı Anıtı'na üzerinde "Fransa göçlerle dokunmuştur." yazılı Fransa bayrağı asarak vermişti. Bu aşağıdaki yazı ise, Amerikan seçimlerinde göçmen karşıtı söylemlere ve politikalara ithafen kaleme alınmıştır.

Başkan Joe Biden -aday Joe Biden- göçmenlik programıyla ilgili olarak tüm çalışan insanların çıkarlarına saldırıyor. Biden'in son politikaları, ABD'de kalma ve çalışma hakkına sahip olan işçilere zarar vermekte ve göç eden işçilerin ve ailelerinin varlığını tehdit etmektedir.

Biden'in adımları, gereksiz yabancı düşmanı ve ırkçı yorumlar olmaksızın, selefının programını taklit ediyor. Donald Trump'tan farksız.

İşçi sınıfı ve tüm ezilen halklar için, devlet iktidarının göçmenlere nasıl davrandığına ilişkin kilit mesele, yurtiçinde ve yurtdışında dayanışmadır. İşçi sınıfı ve örgütleri, göçmen işçiler ile ülke sınırları içinde kalmak ve çalışmak için yasal haklara sahip olan işçiler arasında dayanışma inşa edecek politikaları kazanmak için çaba göstermelidir.

Mücadele Sınır Tanımaz

Dayanışmayı inşa etmek birincil hedef olmalıdır. Bu kolay bir iş değildir. Bunu zorlaştıran şey, ABD emperyalist egemen sınıfının -ve bu zengin sınıfa hizmet eden örgütlerin ve medyanın- göçmen işçileri, özellikle de Küresel Güney'den gelenleri hedef alması ve onları ABD kapitalist toplumunun her hastalığının günah keçisi haline getirmesidir. Her "Büyük Yalan" gibi bu da birçok insanı inandırmaya ikna eden bir tekrardır.

Gerçekte patronlar, ücretleri düşürmek için her şeyi yaparlar. Bir sendika yetki alma seçimini kaybetğinde nasıl zevkle feryat ettiklerini görün. Ama parasını ödedikleri egemen propaganda, düşük ücretlerden göçmenleri sorumlu tutuyor, sendikaların kapatılmasını ya da dış kaynak kullanımını değil.

İşleri güvencesiz hale getiren kapitalizm ve onun krizleridir. Propaganda, iş kaybı tehlikesini göçmenlere yüklüyor.

Göçmen işçiler vergilerini tam olarak ödüyorlar, ancak çoğu zaman bu vergilerle ödenen yardımlardan yararlanamıyorlar. Propaganda, sosyal hizmetler için fon eksikliğini göçmenlere yüklüyor.

Aşırı sağcılar ve tüm Cumhuriyetçiler göçmenleri günah keçisi ilan ederken, Demokratların çoğu da bu iftiraya katılıyor ve Büyük Yalan'ı destekliyor. Hatta suçlar için göçmenleri suçlamaya çalışıyorlar. Ve şimdi Biden, yönetimi ve başkanlık kampanyası ekibiyle birlikte, bu Büyük Yalan'ı yıkmak için mücadele etmek yerine, göçmenlerin yaşamlarına zarar veren

ve işçi sınıfı dayanışmasını yok eden politikalar ortaya koyuyor.

Biden, güney sınırındaki göçmenler için sığınma başvurularına günlük 2.500 kişi sınırı getirdi. Yetkililer yasal bir gerekçe olmaksızın sığınma taleplerini reddetse bile, göçmenler hakkında sınır dışı kararı verilecek. Bu da göçmenlerin tekrar sığınma talebinde bulunmaları halinde cezai kovuşturmayaya maruz kalmalarına ve birkaç yıl boyunca yasal olarak ülkeye girişlerinin yasaklanmasına neden olacak.

Göçmenlerin haklarını savunan örgütler Biden'in yeni kurallarına karşı çıktı. Ancak daha şimdiden gericiler Yüksek Mahkeme, federal hükümet politikasını onayladı ve üç göçmenin, göçmenlik bürosu yetkililerinin göçmenlere sınır dışı edilme duruşmalarının tarih ve saatini bildirmeyi reddetmesine ilişkin itirazını reddetti.

İşçi örgütleri, dayanışma inşa etmek için, göçmenler tarafından Biden'in gericiler kurallarına karşı yapılan her türlü meydan okumaya katılmalıdır. İşçi örgütleri ve partileri, kapitalist devletlerin hiçbir doğal engelin olmadığı yerlerde insan hareketine sınırlar koyduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalsalar bile, işçi sınıfı dayanışmasının sınırları olmamalıdır.

Göçmen karşıtı yalanları ifşa etmek için mücadele edin! İşçi sınıfı dayanışmasını inşa edin!

Mücadele sınır tanımaz!

WorkersWorld Dergisi "Göçmen krizi mi? İşçi sınıfı dayanışmasını inşa edin!" başlıklı editör yazısından çevrilmiştir.

Bolivya "Tanquetazo"sı

Çeviri Kolektifi

26 Haziran 2024'te Bolivya hükümeti, Luis Arce Catacora'nın demokratik hükümetine karşı, açık bir darbe yapmak amacıyla, tanklar ve diğer savaş araçlarını kullanarak, Palacio Quemado'ya zorla giren ve Plaza Murillo'nun stratejik yerlerine yerleşen muhalif ordu mensupları tarafından organize edilen ve düzenlenen bir askeri darbe girişimine maruz kalmıştır.

Şili'de 1973 yılında, General Augusto Pinochet'nin Başkan Salvador Allende'nin hayatı pahasına iktidarı zorla ele geçirmesinden sadece üç ay önce, çarpıcı biçimde benzer özelliklere sahip başarısız bir darbe girişimi yaşanmıştı.

Hemen hemen benzer bir tarihte, 29 Haziran 1973'te, Allende başkanlığındaki Halk Birliği (UP) hükümeti, tankların ve diğer araçların kullanılması nedeniyle hemen "Tanquetazo" olarak adlandırılan bir saldırıya uğradı. Bu benzerliğin önemi nedir? Zira bu başarısız girişimden sadece üç ay sonra Augusto Pinochet'nin başarılı darbesi gerçekleşti.

O dönemde kurulan anlatı, "Tanquetazo"nun, akli başında olmayan askerler tarafından gerçekleştirildiği ve asıl tehlikenin hükümetin rızasıyla silahlanan işçiler olduğu yönündeydi. Bolivya örneğinde, hem Evo Morales'in hem de muhalefetin yerleştirmeye çalıştığı anlatı, bunun Başkan Arce'nin popülaritesini arttırmak için düzenlenen bir "kendi kendine darbe" olduğudur ki, bu da ülkedeki demokrasiye yönelik çoklu tehditleri görmezden gelmeye yol açacak tehlikeli bir açıklamadır.

İkisi farklı zamanlarda, aynı rolün kahramanlarıydı: Şili davasında Yarbay Roberto Souper; Bolivya davasında ise General Juan José Zúñiga. Her ikisi de görevlerinden alınacaklarını gördüklerinde darbe yapmaya meyilli olacaklardı: İlki bir komplonun parçası olduğu için, ikincisi ise bazıları eski Başkan Morales'e yönelik tartışmalı ifadeleri nedeniyle.

Her iki olay da, Askeri Yüksek Komuta'nın hükümete olan güvenini kaybettiği ve bunun tersinin yaşandığı bir bağlamda gerçekleşmiştir ki, bu durum bizim örneğimizde, Luis Arce'nin yönetimi sırasında Yüksek Komuta'yı altı kez değiştirmiş olmasıyla açıkça gözlemlenebilir.

Bir diğer ortak unsur ise, 1973'te Şili'de Allende'ye muhalif gruplar üzerinde belirleyici bir etkiye sahip

olan ve bizzat ABD tarafından gizliliği kaldırılan dosyalara göre darbeyi destekledikleri ve finanse ettikleri geniş çapta belgelenen Başkan Richard Nixon ve Dışişleri Bakanı Henry Kissinger liderliğindeki ABD'nin katılımıdır.

Bolivya'da bu katılımın bir adı olacaktır: Ülkeye gelen ABD Maslahatgüzarı Debra Hevia, muhalefete verdiği destek ve nihayetinde bir darbenin oluşumuna yaptığı katkı nedeniyle duyarlılık yaratmıştır. Demokrasiye yönelik bu saldırının Luis Arce ile Rus mevkidaşı Vladimir Putin arasında yapılan ve uluslararası işbirliği ile Bolivya lityumuna (Kuzey ülkesi tarafından çok aranan bir kaynak) ilişkin konuların ele alındığı görüşmeden kısa bir süre sonra gerçekleşmiş olması da, bu fikri desteklemektedir.

Bolivya, Washington'un lityumun işletilmesi ve sanayileşmesini ele geçirme niyetleri konusunda çeşitli vesilelerle uyarılarda bulunmuştu. Bu doğrultuda, Temmuz 2022'de ABD Güney Komutanlığı Komutanı Laura Richardson, Çin ve Rusya'nın Latin Amerika'ya, özellikle de "Lityum Üçgeni" olarak bilinen bölgeye müdahale ettiği iddiasından duyduğu endişeyi açıkça dile getirdi.

Bolivya'daki hüsrarla sonuçlanan darbenin en çok sorgulanan yönlerinden biri, hem Luis Arce'nin hem de Hükümet Bakanı Eduardo Del Castillo'nun General Zúñiga'ya karşı konuşmaya cesaret etmeleriydi; ancak Şili'deki "Tanquetazo"yu yatıştırmayı başaran General Carlos Prats da aynı şeyi yapmıştı. Bu olay üzerine Prats, neredeyse hayatına mal olacak cesur bir hareketle tank komutan-

larıyla konuşmaya gitti (yıllar sonra Pinochet'nin darbecileri intikam alacaktı).

1973'te öğleden sonra darbe bastırılmıştı ve Salvador Allende halka ve sadık birliklere sert savunmaları için teşekkür etmek üzere dışarı çıktı; Luis Arce de öğleden sonra aynı şeyi yaptı.

Ancak, benzerliklerin ötesinde, günümüzde iletişimin anlık olması ve bunun birkaç dakika içinde girişimin dünya çapında bilinmesini ve Murillo Meydanının askeri bir diktatörlük kurulması ihtimaline öfkelenen insanlarla dolmasını mümkün kılması gibi ciddi farklılıklardan bahsetmek gerekir. Aynı şey, genel bir öfkeye ve kamuoyunun reddine neden olacağını bildikleri, kurşun yerine mermi kullanma kararı için de geçerlidir. 1970'lerde bu sorun "kolayca" çözüldü: Şili ordusu gazetecileri öldürdü; bu olay, olayları kaydeden bir kameramanı vuran ve kendi cinayetini ölümsüzleştiren bir askerin çirkin görüntüsüyle patentlendi.

Tüm bu olaylardan sonra Pinochet, Prats'ı kucakladı ve çalışmalarından dolayı tebrik etti; aynı Pinochet üç ay sonra iktidarı zorla ele geçirecek ve Salvador Allende'nin ölümüne neden olacaktı.

Bu düşüncelerden sonra, Bolivya darbesinde bir Pinochet olup olmayacağını merak etmek zorunda kalıyoruz. Bunu sadece zaman gösterecek.

Kevin Anibarro'nun 3 Temmuz 2024 günü Struggle La Lucha'da yayınlanan makalesinden çevrilmiştir.